

Arrest

nr. 86 230 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 21 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.-P. LIPS en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 10 september 2010 België binnen en dient op 15 september 2010 samen met zijn echtgenote, mevrouw L. M. C. N., van Angolese nationaliteit, en hun drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in.

Op 16 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 8 april 2011 nr. 59 412 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 22 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 29 april 2011 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een tweede asielaanvraag in.

Op 4 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Verzoeker stelt hiertegen een beroep in dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 72 699.

Op 29 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2012 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een derde asielaanvraag in.

Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006:

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B. J. N.

geboren te (...), op (in) 09.11.1980

en van nationaliteit te zijn : Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16/02/2012

Overwegende dat de betrokkene op 15 september 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 28 september 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 april 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 29 april 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 mei 2011. Overwegende dat de betrokkene op 16 februari 2012 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd te zijn naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief dd. 29 juni 2010 naar voren brengt die volgens hem van de ouders van een kennis zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze brief dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene enveloppes naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij lid is van MPDA en de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene zal zien staan als ze hem opzoeken op het internet waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, zonder enige ondersteuning, dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om zaken op te zoeken die misschien zijn beweringen zouden kunnen ondersteunen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog een kind heeft in Angola bij een andere vrouw waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Het Procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid van

het indienen van bijkomende stukken in het raam van een annulatieprocedure. Derhalve worden de door verzoeker ter zitting ingediende stukken om die reden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht: bevoegdheidsoverschrijding.

3.2. Verwerende partij overwoog: (...).

De bewuste en opzettelijke weglating van de tweede beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten dat een vast onderdeel uitmaakt van het standaardformulier “bijlage 13quater” geeft verwerende partij indirect maar onmiskenbaar aan dat verzoekende partij niet kan worden teruggestuurd om redenen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4.

Om deze redenen is de motivering van de bestreden beslissing contradictoir, is zij niet deugdelijk en kan zij deze bestreden beslissing niet schragen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

De beoordeling van verwerende partij dat de documenten geen nieuwe elementen zijn is verder niet verzoekenbaar met het kernbegrip “nieuwe elementen” zoals deze worden haar uitdrukking vindt in artikel 39/76 van voormelde Wet van 15 december 1980. Volgens dit artikel zijn elementen nieuw wanneer wordt aangetoond dat deze niet eerder in administratieve procedure (a fortiori een voorgaande asielaanvraag) konden worden ingeroepen en deze in het gedinginleidende processtuk werden opgenomen (a fortiori in een voorgaande of het begin van de asielaanvraag reeds werden aangehaald). In voorkomend geval moeten zij in overweging genomen worden en ten gronde worden beoordeeld wat niet door verwerende partij kan zonder bevoegdheidsoverschrijding omdat elke beoordeling ten gronde tot de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen behoort.

De Raad van State heeft in dezelfde zin geoordeeld dat “als kan worden aangenomen dat bewijselementen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn eerste asielaanvraag had kunnen aanhalen, geen nieuwe gegevens uitmaken die de overheid verplichten om een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen, dan vormt het nieuwe bewijs van een vroegere omstandigheid toch een nieuw gegeven.” (R.v.St. nr. 57.384 van 5 januari 1996, Rev. dr. étr. 1996, 387, noot; R.v.St., <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000).

In casu heeft verzoekende partij tijdens zijn tweede asielaanvraag aangegeven dat hij eerstkomend nieuwe documenten zou ontvangen. Deze documenten heeft verzoekende partij pas kort voor zijn derde asielaanvraag kunnen ontvangen. Zij legde de enveloppe tot bewijs hiervan neer.

Verwerende partij kan daarom niet ernstig voorhouden dat verzoekende partij deze documenten die aantonen dat een medewerker van verzoekende partij bij het uitdelen van de regeringskritische kranten onrustwekkend is verdwenen na de ontvoering door de geheime overheidsdiensten waarvan verzoekende partij ook slachtoffer was, daarom eerder had kunnen voorleggen.

De afwijzing van deze fundamentele bewijzen die de kern van verzoekende partij haar asielrelaas raken, is een beoordeling die enkel ten gronde kan gebeuren wat niet tot de bevoegdheid van verwerende partij behoort. Haar bestreden beslissing is daarom om deze redenen en voorgaande argumenten met bevoegdheidsoverschrijding genomen.

Door het dossier niet naar het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen door te verwijzen ontnemt zij aan verzoekende partij de uitoefening van haar recht op asiel. Schending van artikel 18 van het voormelde Handvest van 7 december 2000.

Op verwerende partij rust de hoorplicht. Dat wil zeggen dat zij verzoekende partij de mogelijkheid moet geven om de nodige bewijzen tot staving van zijn verklaringen aan te brengen. Door verzoekende partij niet in de gelegenheid te stellen om de bewijzen van zijn lidmaatschap van MPDA sinds 11 mei 2011 (zie stuk nr. 2) te bewijzen schendt zij de hoorplicht en handelt zij onzorgvuldig.

De verwerping van de verklaringen van verzoekende partij over zijn lidmaatschap van de MPDA leidt tot de bestreden beslissing en treffen verzoekende partij voldoende ernstig en tasten zijn belangen zwaar aan: hij ziet immers zijn asielaanvraag verworpen. In dit geval had verwerende partij de hoorplicht opdat verzoekende partij de gelegenheid krijgt om zijn verklaringen met stukken te kunnen staven en toelichten (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert is zij wel gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en dient zij zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). In casu had verwerende partij daarom indien zij besliste om verzoekende partij niet te horen de verplichting om zelf op het internet na te gaan of de verklaringen van verzoekende partij correct waren.

Hoorplicht en zorgvuldigheid zijn in zake uitermate belangrijk omdat de duidelijke en via de website publiekelijk (over de hele wereld ook in Angola) kenbare lidmaatschap van verzoekende partij van hem een actieve criticus van het de Angolese overheid maakt. Dit element maakt van verzoekende partij een réfugié sur place waardoor hij zelfs los van voorgaande asielaanvragen de “Déclaration du Comité Exécutif du MPDA” (zie stuk nr. 3) die de Angolese overheid bekritiseert, openlijk steunt.

Verwerende partij handelt hierdoor ook onzorgvuldig en kwijt haar niet van haar taak om verzoekende partij de gelegenheid te geven de nodige bewijzen aan te reiken. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu hij deze in het inleidend verzoekschrift aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Verwijzend naar de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft beslist verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van de vreemdelingenwet inclusief.

Refererend aan artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, betoogt de verwerende partij dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij is het geenszins onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de zogenaamde nieuwe stukken van verzoeker geenszins als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle elementen die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag heeft aangebracht, met name een verklaring van de ouders van J. P. T. d.d. 29 juni 2010, een enveloppe van DHL en een bruine enveloppe, en dat over alle elementen afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker enkel herhaalt dat hij een verklaring en twee enveloppes voorlegde, maar niet ingaat op het feit dat de door hem overgelegde verklaring dateert van voor de laatste fase van de vorige asielprocedure; terwijl verzoeker evenmin ontkent dat een enveloppe de inhoud ervan niet bewijst.

De verwerende partij vervolgt dat uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk de in de bestreden beslissing gedane beoordeling mocht maken. Volgens de verwerende partij is verzoekers beschouwing als zou de waardering van de nieuwe stukken tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behoren niet dienstig. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvV 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop

gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94).

De verwerende partij laat voorts gelden dat ook verzoekers voorgehouden schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007 (hierna: het Handvest) niet kan worden aangenomen. Verwijzend naar voornoemde bepaling, stelt de verwerende partij dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat de bestreden beslissing indruist tegen de voorschriften van het vluchtelingenverdrag, het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, *BS* 3 mei 1969 (hierna: het protocol van 31 januari 1967) en het verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie, *Pb.L.* 29 juli 1992, afl. 191, 4 (hierna: het EU-verdrag). Verzoeker blijft dienaangaande compleet in gebreke.

In de mate waarin verzoeker opwerpt dat de hoorplicht niet zou zijn gerespecteerd, betoogt de verwerende partij dat verzoeker wel degelijk werd gehoord. Volgens de verwerende partij werd verzoeker op 21 februari 2012 nopens zijn asielmotieven gehoord; het door verzoeker voor akkoord ondertekende verslag van dit verhoor bevindt zich immers in het administratief dossier. De verwerende partij wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing slechts een beoordeling inhoudt van de verblijfstoestand van verzoeker en van zijn aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen. Volgens de verwerende partij geldt bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening de hoorplicht niet. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene.

Voor zover verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de verwerende partij op dat verzoeker bij de indiening van de derde asielaanvraag de gelegenheid heeft gekregen alle nuttige stukken en inlichtingen naar voren te brengen. Volgens de verwerende partij kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt bijkomend onderzoek te voeren naar een website, wanneer verzoeker bij zijn asielaanvraag nalaat hiervan een stuk voor te leggen en zelfs niet verduidelijkt over welke website het zou gaan. Ook in het kader van onderhavige procedure legt verzoeker geen enkel bewijs voor betreffende deze website. De verwerende partij stelt dat verzoeker alle nuttige inlichtingen naar voren kon brengen, maar heeft nagelaten dit te doen. Volgens de verwerende partij kan verzoekers kritiek enkel een onzorgvuldigheid aantonen in hoofde van verzoeker zelf, en niet in hoofde van de gemachtigde. Het komt toe aan verzoeker om op het ogenblik dat hij een nieuwe asielaanvraag indient, de bewijzen voor te leggen die een nieuw gegeven kunnen uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Inzoverre verzoeker in het kader van onderhavige annulatieprocedure stukken naar voren brengt, laat de verwerende partij nog ten overvloede gelden dat het hier stukken betreft die door verzoeker niet werden voorgelegd bij zijn derde asielaanvraag. Volgens de verwerende partij werden deze stukken niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis gebracht, zodat verzoeker ook niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde hier rekening mee diende te houden bij de beoordeling van zijn derde asielaanvraag.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat uit het ontbreken van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden afgeleid dat er wel een reëel risico op schade zou zijn erkend door de gemachtigde van de staatssecretaris, stipt de verwerende partij aan dat verzoekers argumenten weinig ernstig zijn. Volgens de verwerende partij wordt nergens in de bestreden beslissing vermeld dat verzoeker erin slaagt zijn derde asielaanvraag aannemelijk te maken. De interpretatie die verzoeker geeft aan het feit dat hem geen bevel werd gegeven, is werkelijk absurd te noemen; terwijl het de verwerende partij ook niet duidelijk is welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek.

De verwerende partij besluit dat het enig middel niet kan worden aangenomen.

3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2 De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel betoogt verzoeker dat de bewuste en opzettelijke weglating door de gemachtigde van de staatssecretaris van het bevel om het grondgebied te verlaten niet anders kan dan zijn ingegeven door de overweging dat de verplichte terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst verzoeker zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker zijn de in de bestreden beslissing vervatte motieven dan ook contradictoir, niet deugdelijk en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen. Verzoeker stelt verder dat de documenten die hij in het raam van de huidige asielprocedure heeft aangebracht, met name een verklaring van de ouders van J. P. T. d.d. 29 juni 2010, een enveloppe van DHL en een bruine enveloppe, slechts na het afsluiten van de vorige asielaanvraag in zijn bezit zijn gekomen. Verzoeker besluit dat hij zich in het kader van onderhavige asielprocedure daarom terecht op deze documenten kan beroepen.

De Raad merkt vooreerst op dat uit hetgeen hierboven werd uiteengezet, kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing niet vermocht te onderzoeken of verzoeker bij een verplichte terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker veronderstelt, wordt door de gemachtigde bij de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar wordt slechts vastgesteld dat de vreemdeling geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Verzoekers stelling als zou de gemachtigde van de staatssecretaris door aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten te geven, indirect maar onmiskenbaar hebben aangegeven dat verzoeker bij een gedwongen terugleiding naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, mist dan ook feitelijke en juridische grondslag.

De Raad laat voorts gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van de derde asielaanvraag op 16 februari 2012 volgende documenten heeft aangebracht:

- een verklaring in het Portugees van de ouders van J. P. T. d.d. 29 juni 2010 waarin te kennen wordt gegeven dat J. P. T. op 25 juni 2010 is verdwenen en sindsdien niet meer is gezien;
- een enveloppe van DHL;
- een bruine enveloppe.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker de voorgelegde documenten nader toegelicht en tevens het volgende geantwoord op de vraag waarom hij voor een derde keer asiel heeft aangevraagd:

“Omdat ik nog steeds niet naar mijn land kan terugkeren, want het risico waarvoor ik mijn land heb verlaten is nog steeds present in mijn land. Ik vrees voor mijn leven bij mijn terugkeer.

Wij waren met zes personen die journalen uitdeelden over de werkelijke aanpak van de huidige regering. De autoriteiten hebben ons toen gearresteerd. De politie nam ons mee naar een onbekende woning. Ik werd geslagen, en belandde in het ziekenhuis en vandaar kon ik ontsnappen. Eén van de anderen van mijn groep was J. P. T.. In de verklaring van zijn ouders kan u lezen dat hij verdwenen is. Doordat ik in het ziekenhuis was beland, heb ik kunnen ontsnappen, maar de anderen zijn op die onbekende plaats achtergebleven. Ik weet niet wat er ondertussen met hen is gebeurd. Met dit document wil ik bewijzen dat ik de waarheid heb gesproken over wat er gebeurd is.

Ik heb nog nieuwe informatie die ik u nog niet eerder heb meegedeeld. Ik ben lid geworden van de MPDA: Mouvement Patriotique du Démocrati D'Angola in 2011, na mijn tweede asielaanvraag. Deze beweging streeft de democratie na van Angola. Ik neem deel aan vergaderingen, ook manifestaties, etc. Er zijn opnames gemaakt van mijn deelname aan de manifestaties. Als u mijn partij opzoekt op het internet, zal u mij zien in één van de filmpjes. Door mijn deelname is het nu zeker niet meer mogelijk om terug te keren naar mijn land, want als ik herkend wordt, zal ik bij mijn terugkeer worden gedood door de regering.

(...)

Ik vraag aan de Belgische staat om bescherming, want naar mijn land kan ik niet terugkeren. Ik vraag ook bescherming voor mijn gezin, want als men de man niet te pakken krijgt, richt men zich op zijn naasten. ”

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Overwegende dat de betrokkene op 15 september 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 28 september 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 april 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 29 april 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 mei 2011. Overwegende dat de betrokkene op 16 februari 2012 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd te zijn naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief dd. 29 juni 2010 naar voren brengt die volgens hem van de ouders van een kennis zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze brief dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene enveloppes naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij lid is van MPDA en de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene zal zien staan als ze hem opzoeken op het internet waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, zonder enige ondersteuning, dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om zaken op te zoeken die misschien zijn beweringen zouden kunnen ondersteunen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog een kind heeft in Angola bij een andere vrouw waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

In de mate waarin verzoeker van oordeel is dat hij zich ter gelegenheid van de huidige asielprocedure kan beroepen op stukken die hij in het kader van de derde asielaanvraag heeft neergelegd uitsluitend omdat deze documenten slechts na het afsluiten van de vorige asielprocedure in zijn bezit zijn gekomen, benadrukt de Raad dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden aangebracht betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De Raad stelt *in casu* vast dat de verklaring van de ouders van J. P. T. op 29 juni 2010 werd opgemaakt, zoals ook in de bestreden beslissing vermeld, *i.e.* voordat verzoeker een eerste asielaanvraag had ingediend. De voorgelegde verklaring kan derhalve weliswaar ‘nieuw’ zijn in die zin dat deze nog niet eerder ter kennis werd gebracht van de bevoegde asielinstanties, maar kan niet worden beschouwd als een document inzake feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat hij de naar aanleiding van de derde asielaanvraag neergelegde verklaring van de ouders van J. P. T. *d.d.* 29 juni 2010 niet reeds kon aanbrengen tijdens de twee vorige asielprocedures. Verzoekers blote bewering als zou hij de verklaring pas kort voor de derde asielaanvraag hebben kunnen ontvangen, is op zich onvoldoende om aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* onterecht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat het niet gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige

aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin heeft de verwerende partij haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, overschreden.

3.3.3 Voor zover verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, laat de Raad gelden dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 247). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris d.d. 21 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag kan niet als een dergelijke maatregel worden beschouwd. De bestreden bestuurshandeling vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker kan zich *in casu* dan ook niet met goed gevolg op de hoorplicht beroepen. Bovendien wordt erop gewezen dat verzoeker gehoord is op 21 februari 2012 naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag.

3.3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het internet de correctheid had moeten nagaan van verzoekers verklaring dat hij lid is van de MPDA-beweging, herhaalt de Raad dat de bevoegdheid van de gemachtigde zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De Raad benadrukt dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De gemachtigde diende dan ook niet op het internet uit te zoeken of verzoekers verklaring dat hij lid is van de MPDA-beweging wel degelijk correct is.

In de mate waarin verzoeker stukken voorlegt omtrent de MPDA-beweging, met name een attest van lidmaatschap van 23 februari 2012 en een verklaring van het uitvoerend comité d.d. 6 augustus 2011, merkt de Raad op dat deze stukken pas voor het eerst bij huidig verzoekschrift werden gevoegd en zich niet in het administratief dossier bevinden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te

worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij met deze informatie geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er bovendien op dat het attest van lidmaatschap dateert van 23 februari 2012 en dus van na de bestreden beslissing die op 21 februari 2012 werd genomen en op dezelfde dag ter kennis werd gebracht. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoeker toont verder niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

3.3.5 In het middel voert verzoeker ten slotte de schending aan van artikel 18 van het Handvest. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: “de Verdragen” genoemd).”

De Raad stelt vast dat verzoeker *in casu* in gebreke blijft aan te tonen dat de bestreden beslissing is genomen tegen de voorschriften van voornoemde bepaling, zodat de schending van artikel 18 van het Handvest niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET